

تأثیر مثبت چاقی روی بعضی از روش های درمان سرطان - دیجیاتو

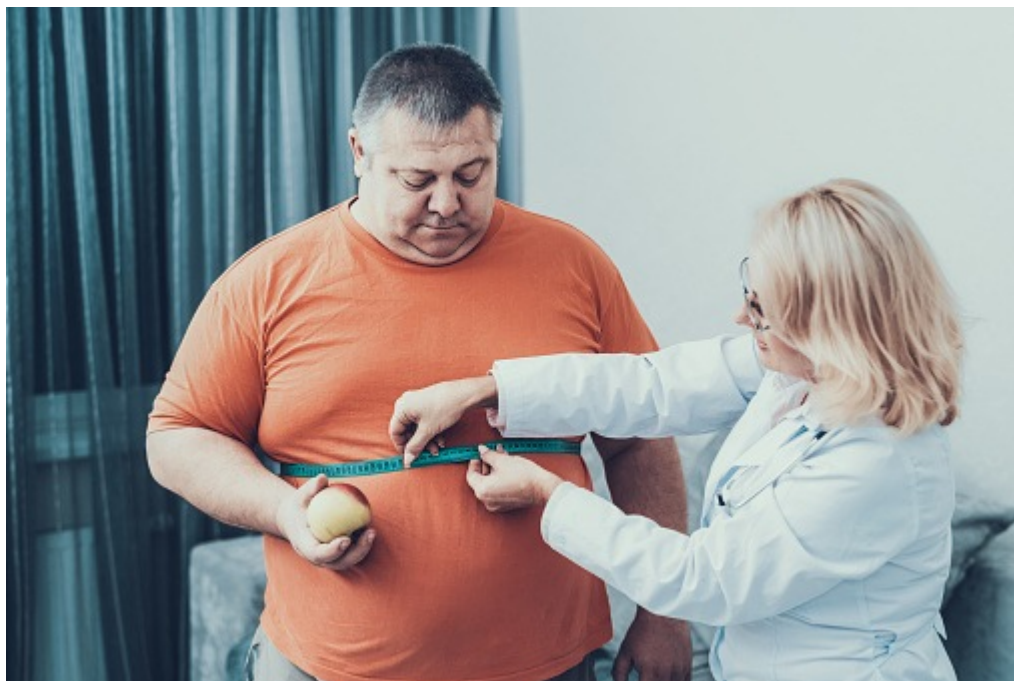
پیمان حسنی | دوشنبه، ۰۹ دی ۱۳۹۸

مطالعه جدیدی که توسط محققان استرالیایی انجام شده، نشان می دهد نرخ زنده ماندن در بیماران سرطانی که شاخص توده بدنی (BMI) بالا دارند نسبت به بیمارانی که وزن معمولی و سالم دارند، بیشتر است. محققان در این تحقیق به طور ویژه روی گروه بزرگی از بیماران مبتلا به سرطان ریه سلول غیر کوچک (NSCLC) که با روش جدیدی از ایمنی‌درمانی (immunotherapy) تحت درمان بودند، تمرکز کردند.

«Ganessan Kichenadasse»، بازرس اصلی مطالعه می گوید:

«مطالعات قبلی، مفهومی به نام پارادوکس چاقی را بررسی کرده اند که در آن چاقی با افزایش ریسک پیشرفت برخی سرطان ها ربط داده شده و به شکل متناقض می تواند از برخی افراد مراقبت کرده و شانس نرخ زنده ماندن در آنها را افزایش دهد.»

پارادوکس چاقی در سال های اخیر جنجال زیادی بین پژوهشگران به راه انداخته است. بسیاری از محققان ادعا می کنند خاصیت مراقبتی چاقی، به خاطر یک ناهنجاری تصحیح کننده است که زیر پوشش فاکتورهای اندازه گیری نشده در مطالعات همه‌گیرشناسی پنهان مانده است.

مطالعه ای که سال گذشته میلادی توسط دانشگاه کالیفرنیا، دیویس (University of California Davis) انجام شد، نظریه شجاعانه ای برای توصیف نقش پارادوکس چاقی در درمان برخی سرطان های خاص مطرح کرد.

کلاس جدید داروهای ایمنی‌درمانی با نام «مهارکننده واریسی ایمنی» (checkpoint inhibitors)، از طریق مسدود کردن فعالیت پروتئینی به نام PD-1 عمل می‌کنند. این مولکول توانایی سلول های لنفوسیت تی (T Cell) در شکار کردن و از بین بردن سلول های سرطانی را از بین می‌برد.

بر اساس تحقیق دانشگاه کالیفرنیا، دیویس، بیماران چاق سطح بالاتری از پروتئین PD-1 را دارند که متعاقباً سبب افزایش تاثیرگذاری داروهای مهارکننده واریسی ایمنی و بالا بردن توانایی آنها در تحریک فعالیت لنفوسیت تی می‌شود.

پژوهش جدید که توسط دانشگاه فلیندرز استرالیا (Flinders University) انجام گرفته، به طور آشکار این مکانیزم را تایید نمی‌کند، ولی شواهد جدیدی از ارتباط میان چاقی و افزایش تاثیر ایمنی‌درمانی در یکی از بزرگ ترین گروه های مطالعه شده تا به امروز نشان می‌دهد.

پژوهشگران در این تحقیق روی 1500 نفر از افراد مبتلا به سرطان ریه سلول غیر کوچک که با روش درمانی جدید مهارکننده واریسی سرطانی به نام «آتزوлизوماب» (Atezolizumab) تحت درمان بودند، مطالعه کردند. این تحقیق رابطه ای قوی میان بالا بودن شاخص توده بدنی و بهبود واکنش‌پذیری در ایمنی‌درمانی پیدا کرد.

در این تحقیق بر روی گروه کوچکتري از بیماران مبتلا به سرطان ریه سلول غیر کوچک که با روش

سنتی تر شیمی درمانی به نام «دوستاکسل» (Docetaxel) تحت درمان بودند، نیز مطالعه شد. در این گروه هیچ نشانه ای از ارتباط میان بالا بودن شاخص توده بدنی و افزایش تاثیر درمان مشاهده نشد، که نشان می دهد رابطه بین چاقی و اثرگذاری روش درمانی به این نوع خاص از روش ایمنی درمانی ربط دارد.

«Kichenadasse» در ادامه می گوید:

«تحقیق ما شواهد جدیدی ارائه می کند که از نظریه ارتباط شاخص توده بدنی بالا و چاقی با پاسخ ایمنی درمانی پشتیبانی می کند. با اینکه ما در این تحقیق روی مبانی اولیه تمرکز کردیم، ولی معتقدیم انجام مطالعات بیشتر در مورد نقش محافظتی احتمالی شاخص توده بدنی بالا در سرطان های دیگر را تضمین می کند.»

نتایج این تحقیق به این معنی نیست که افراد سرطانی برای درمان شدن با روش ایمنی درمانی باید به اضافه وزن روی بیاورند. چاقی همچنان یکی از عامل های اصلی خطر در مبتلا شدن به سرطان های مختلف است.

این تحقیق آگاهی پزشکان را در مورد چرایی پاسخ ندادن برخی بیماران به روش های درمانی مهارکننده واری ایمنی جدید بالا برده و توجه به شاخص توده بدنی در انتخاب بیماران در کارآزمایی های ایمنی درمانی آینده را پیشنهاد می کند.

نتایج این کار پژوهشی در قالب مقاله در ژورنال [JAMA Oncology](https://doi.org/10.1093/jco/kz001) منتشر شده است.

[دیجیاتو](#)